

Európske denníky poskytujú spravodajstvo o gréckej kríze „minútu po minúte“.

28. februára má skončiť aktuálny záchranný program, ktorý je predĺžený už o dva mesiace.

Jedná sa o politický problém, a preto by mal byť zvolaný krízový summit EÚ.

Yannis to rozbalil s Wolfgangom, Alexis pokukuje po Angele.

Ak máte deficit emócií a detailného mediálneho opisu každého zakašľania náhle stvoreného hrdinu z ľudu, nemusíte ladiť Vyolených, ani Kleopatru z Turca. Vývoj Gréckej krízy dospel do štádia, keď spĺňa aj tie najprísnejšie kritéria na brakovú reality show.

Veľké európske denníky poskytujú spravodajstvo „minútu po minúte“ ako z finále Ligy majstrov, v každých televíznych správach za posledné tri týždne ste videli aspoň jeden blok o Grécku a o holej hlave

Yanisa Varoufakisa sníva aj nejedna slovenská žena. Každé slovíčko oficiálnych aj uniknutých dokumentov sa starostlivo obracia ako nevybuchnutý granát z druhej svetovej a zachytené slovíčka z rozhovorov v bruselských chodbách sa vyvažujú zlatom.

Avšak čím viac sa o niečom píše, tým je to nejasnejšie. Napríklad taký dátum. Dokedy má vlastne Grécko čas? Ako sa to vezme. Jeden čas malo do stredy, keď ECB už druhý krát za päť dní gréckej centrálnej banke odobrila navýšenie limitu na poskytovanie núdzovej likvidity ELA, ktorú banky potrebujú kvôli pokračujúcemu odlivu vkladov. Z toho vyplýva druhý možný limit – 28. február. Vtedy sa má skončiť aktuálny záchranný program. Mimochodom už predĺžený o dva mesiace. Ak nebude na mieste jeho náhrada, ECB môže ELA seknúť. Iný termín je piatok 20. februára, ktorí európski veritelia neformálne dali ako poslednú možnosť sa dohodnúť. Alebo čo takto 24. februára? Vďaka poklesu príjmov z daní by sa podľa niektorých odhadov už v tento dátum mali zjaviť prvé hotovostné diery v pokladnici. To by ešte vláda dokázala pokryť vytrášením štátnych ponožiek, ktoré sa motajú v komerčných bankách. Vydržali by však len pár dní a začiatkom marca by bol koniec.

Akútnou záchranou by bolo Gréckom požadované navýšenie limitu na pokladničné poukážky (veľmi krátke dlhopisy, ktoré kupujú prakticky len grécke banky) z 15 na 23 miliárd eur. Ale to už pozorný divák euro-reality show dávno vie. Takže čo je najnovšie?

Grécka vláda v prekotnom rokovaní v úvode týždňa súhlasila s navrhovaným preklenovacím polročným predĺžením bailoutu – ale nie jeho podmienok. To bolo brané skôr ako vtip. Potom sa zjavila ochota zachovať niektoré body záchranného programu, ale nie tie, ktoré „spôsobujú recesiu.“ Teda škrty dôchodkov a podobne – opäť ťažko akceptovateľné. Minister štátu (minister bez portfólia s ad hoc úlohami) Alekos Flamboraris povedal to, čo je jasné každému – že sa jedná o politický problém, a preto by mal byť zvolaný krízový sum-

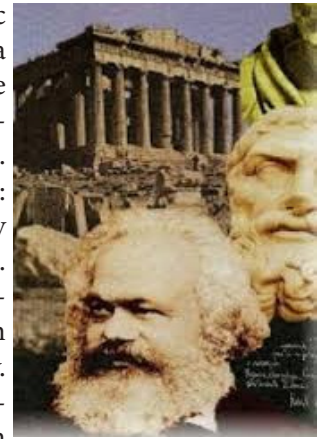

mit EÚ, nielen Eurogroup. Ale núdzový summit bol aj druhý februárový týždeň kvôli Ukrajine, čo znižuje už tak nízku ochotu zvolávať ďalší, keď nie sú na stole žiadne návrhy s aspoň nejakým prienikom.

Veľa nádeje na ústupky zo strany Európy nedáva ani finančný eurokomisár Moscovici, šéfka MMF Lagarde, či rastúcou stranou Podemos vystrašená španielska vláda. „Požičali sme Grécku 26 miliárd. Nemáme peniaze navyše,“ prehlásil premiér Rajoy. Francúzsky minister zahraničia pripustil dlhšiu splatnosť, ale nie škrt z istiny. Takže zhrnuté a podčiarknuté, udialo sa veľa, ale vlastne dokopy nič.

Grécky minister financií postupne zisťuje, že vlastne nevie, čo má robiť.

Ako to teda dopadne? Grécky minister financií stále viac zatieňuje svojho šéfa Tsiprasa, ktorý po rokoch zdvíhania päste a prevolávania hesiel postupne zisťuje, že vlastne nevie, čo má robiť. V prednáške z roku 2013 trochu poodhalil svoje vnútro a možno sa odpovede dočkáme tam. Okrem prihlásenia sa k Marxovmu odkazu tam povedal: „Grécky, portugalský či taliansky odchod z eurozóny by čoskoro viedol k fragmentácii európskeho kapitalizmu. ... Vstala by z popola európskych inštitúcií ako Fénix progresívna ľavica? Alebo nacisti zo Zlatého úsvitu? ... Nie som pripravený duť vietor do postmodernej verzie 30.rokov. Znamená to, že my, vhodne nepredvídateľní Marxistí, musíme skúsiť zachrániť európsky kapitalizmus pred samým sebou.“

Kým bývalej vláde sa podarilo osekať výdavky, s byrokraciou to bolo často naopak.

Pozrime sa na „európsky kapitalizmus“ aj trochu inak. Kým bývalej vláde sa podarilo osekať výdavky, s byrokraciou to bolo často naopak. Zúfala snaha neustále prenasťavovať dane a naháňať výnosy znamenala 2200 nových daňových zákonov, nariadení a úprav za posledné dva roky. To viedlo k chaosu nielen na strane platcov, ale aj daňových úradov, ktoré nie sú schopné dodať niektoré dokumenty. To vzápätí vedie napríklad k tomu, že firmy prídu o (už aj tak vzácne) bankové úvery.

Na vtipný záver dodajme, že vláda ako prezidentského kandidáta (predčasné voľby boli kvôli neúspešnej voľbe prezidenta v decembri, pamätáte?) navrhla Prokopisa Pavlopoulosa za prezidenta. Tentokrát to pôjde asi ľahko – je to bývalý minister vnútra konzervatívnej Novej demokracie.

Uvidíme, koľko dielov tejto reality show ešte budú dávať...

Martin Vlachynský
19.2.2015